

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

22de mai 1892.

18de aarg.

Gadefejter.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Spør paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stjernens besigtigelse, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

99.

Hvilken forjættelse havde Jesus givet sine apostle ved himmelfarten? Hvor skulde apostlene være, indtil denne forjættelse blev opfyldt? Hvilken vigtig handling var det, de foretog sig, medens de ventede paa opfyldelsen af Kristi løfte? Hvad hed den apostel, som blev valgt i Judas's sted?

Hvor længe maatte de vente, inden den Helligaand blev udgydt? Hvilken fest er det, vi fejrer til minde om denne begivenhed? Hvad var det, apostlene hørte, da de var samlede dengang? Og hvad saa de? Hvad gjorde disse jøder komne derhen, hvor apostlene var? Hvad sagde de, da de saa og hørte dette mirakel? Kunde de forstaa det, som var skeet? Var der nogen af apostlene, som forklarede det for dem? Hvem var det? Hvad sagde Peter? Hvad sagde han altsaa det var, som var skeet? Hvem havde udgydt den Helligaand? Hvad sagde han, jøderne havde gjort med Jesus? Men hvor var Jesus nu? Hvad vil det sige, at han sidder ved Guds højre haand? Hvilken virkning havde Peters tale paa dem, som hørte den? Hvad sagde de? Hvad svarede Peter? Hvad skulde de altsaa gjøre? I hvis navn skulde de lade sig døbe? Hvorfor skulde de lade sig døbe i Jesu Kristi navn? Og hvilken gave skulde saa skjænktes dem? — Var der nogen, som tog denne formaning til hjerte? Hvor mange var det, som lod sig døbe paa den dag?

Hvorledes havde nu de troende det i denne kirken's første tid? Hvor ofte kom de sammen? Hvad gjorde de ved sine sammenkomster? Tror du, de havde nogen velsignelse af dette? Holdt de meget af hverandre? Voksede menigheden meget i denne tid?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Foran!" befalede Rodrigo ham. „Tag fattelen og lys mig. Men indbild dig fremfor alt ikke, at det kan lykkes dig at flygte. Jeg har i aften tilfulde faaet kjendskab til dine grusomheder, og nu skal du ikke slippe! Tarik, hold godt øie med ham!"

Det var, som om hunden forstod sin herres ord. Knurrende gik den ved siden af Pedrillo, som ikke bovede at sige et ord. Hvad Rodrigo havde sagt, havde gjort saadant indtryk paa ham, at hans ben knapt vilde bære ham, og mere end engang paa dette korte stykke vei var han nærved at synke om. Da man naaede hen i gaden mellem negerhytterne, var der ogsaa her dødsstille, skjønt det ikke var vanskeligt at se de mørke stiktelser, som stod ubevægelige i skyggen af husene.

„Hvor har du dine fanger, dit umenneske?" spurgte Rodrigo vred.

„Jeg har ingen fanger", svarede mulatten trodsig.

„Stal jeg benytte piffen for at faa aabnet din mund?" spurgte Rodrigo rasende og svang piffen, som han havde taget op fra dansepladsen, uden at mulatten havde merket det.

Hunden viste knurrende tænder mod ham. Den vilde have sønderrevet ham, straks piffen havde berørt hans ryg.

„Derhenne, massa", hørtes en forvrængt negerstemme et stykke borte at sige. „Derhenne, hvor J havde tænkt at indrette et sygehus."

„Jafaa!" raabte Rodrigo rent fra sig selv. „Saa det er paa den maade, du har udført mine befalinger? Foran hen til det sted, hvor du har øvet dine skjændelsgjeringer!"

Viljeløs skred mulatten henimod huset.

Det var en lang, toetages bygning, som Rodrigo havde ladet bygge for at kunne skaffe dem af negrene, som blev syge, en bedre pleie. Han havde ikke hørt, at nogen havde været syg i det sidste, saa han ikke havde været der paa nogen tid.

Da man nærmede sig bygningen, hørte man nogen ynke sig indensfor.

„Dut op!“ befalede Rodrigo.

Mulatten førte haanden ned i sin lomme, hvor han havde nøglen. Hunden fattede formodentlig mistanke om, at han ved denne haandbevægelse havde til hensigt noget, som var farligt for dens herre; thi den greb pludselig med et kraftigt bid fat i mulattens arm, saa han satte i et høit skrig. Det kostede msie at faa hunden løs igjen.

Skjælvende lukkede Pedrillo op. Rodrigo tog fattelen af hans haand og lod dens lys falde ind i det mørke rum.

Hvilket gruopvækkende syn mødte ham da ikke! Der laa tre skikkelser saaledes bundne, at de var nødte til at indtage en aldeles kroget stilling; de saa ud som tre klumper, som man neppe skulde tro var menneskelige væsener. De var ikke istand til at udføde andet end en dump stønnen.

„Faa dem hurtig løs!“ befalede Rodrigo med skjælvende stemme. „Kom med fakler, negre!“ sagde han til den skare mørke skikkelser, som trængte sig frem.

Snart havde man fakler i overflod, og nu fik Rodrigo først tilfulde se de ulykkeliges elendige tilstand. Det var skrækkeligt at se, hvorledes de saa ud, og de var mere døde end levende. Han overgav dem straks til deres slegtninge, forat de kunde blive vaskede og pleiede.

„Do kraftige mænd hid!“ befalede derpaa plantageeieren med tordenstemme.

Do store negre nærmede sig.

„Bind ham nu paa samme maade, som han havde bundet de ulykkelige“, lød hans befaling.

Faa minutter senere var mulatten fæng-

slet; Rodrigo stængte døren, stak nøglen i lommen og fjerne sig.

* * *

Saa forbitret som denne aften var Rodrigo aldrig kommen hjem. Hans hustru og pater Ambrosio sad og ventede paa ham, da han traadte ind.

Skulde han plage Donna Rosa med straks at fortælle alt? Han besluttede sig til ikke at gjøre det; hilste derfor venlig paa sin kone og pateren, men undskyldte sig med, at han var saa træet, at han ikke havde lyst paa nogen aftenmad, men straks vilde gaa til ro. Han vinkede til Paddy, at han skulde følge med og gif derefter ovenpaa.

I stilhed gav han nu først en række forskrifter med hensyn til de stakkels negres pleie og lod derpaa Paddy gaa igjen for at paase udførelsen af de givne befalinger. Men der var fremdeles ikke tale for ham om at faa søvn paa sine øine. Tusende tanker og planer bevægede sig i hans hoved; først og fremst hvad han skulde gjøre med mulatten, men dernæst heftige selvbekreidelser over, at han havde overladt denne saa meget til sig selv og ikke personlig mere havde taget sig af de ulykkelige negre; han havde jo svæbet i denne skjønne indbildning, at ingen slaver paa hele Florida havde det saa godt som hans.

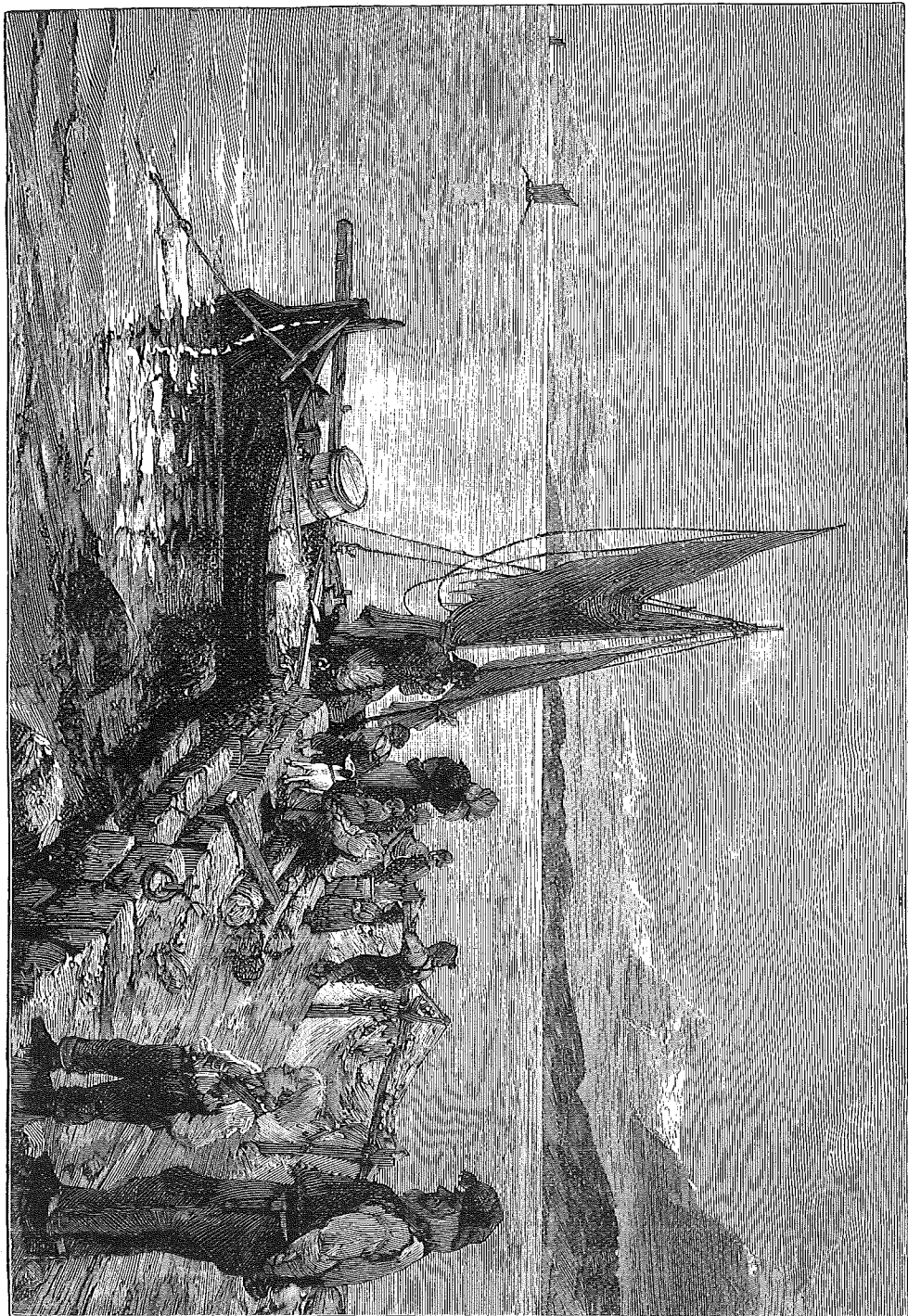
Ingen søvn var den næste morgen endnu kommen over hans øine, da han reiste sig og kaldte paa Paddy, der allerede forlængst atter havde indtaget sin plads foran hans dør.

Negeren sprang hurtig op, rullede rasst sammen den matte, hvorpaa han havde sovet, og kastede et deltagende blik op i sin herres ansigt.

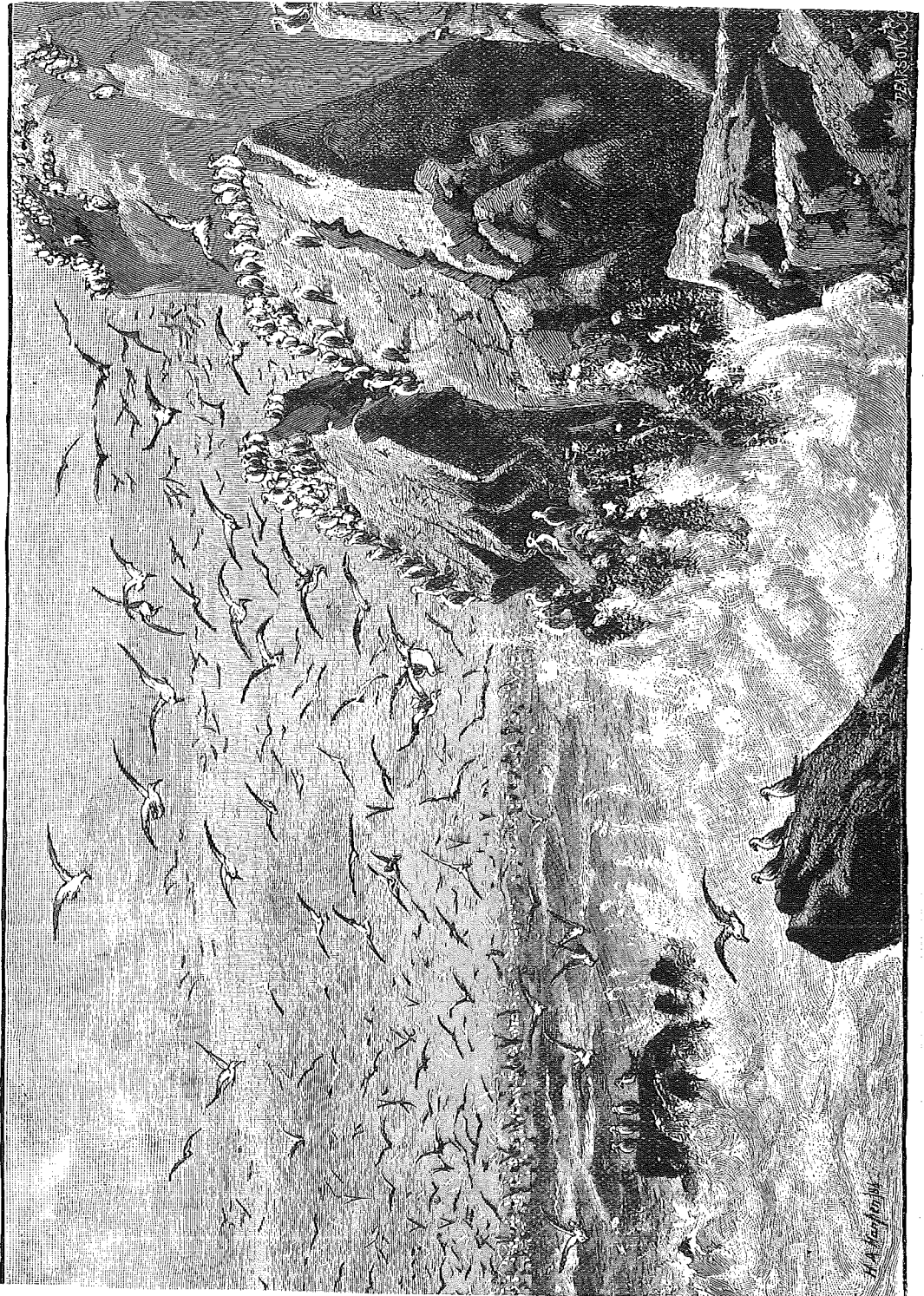
„Gode massa“, sagde han, „J har ikke sovet.“

„Gjør ikke noget!“ sagde Rodrigo. „Kom og væk doktoren og bed ham følge med.“

Denne var en fordums sidslæge, en fransmand af fødsel, som engang ved et fibbrud var kastet iland paa Floridas kyst

Skua brhyggjen.

Ederjunge.

H. A. Schmitt

og allerede havde været i tjeneste hos Rodrigo's fader. Man ansaa ham for slink til at behandle udbortes skader; men pater Ambrosio havde paa det mest indtrængende advaret mod at lade ham behandle indbortes sygdomme; den fromme og hæderlige prests dom var vistnok ogsaa fuldkommen rigtig, da han selv var en dygtig læge og saaledes med kyndighed kunde udtale sig om den sag.

Rodrigos befaling blev straks efterkommet, og snart efter kom doktor Robert tilstede med sin forbindelsestasse i haanden.

Et sieblik senere saaes de tre mænd tause at vandre hen gennem den lange, tomme, stille gade mellem negerhytterne, indtil Paddy førte dem ind i en af hytterne, hvor den ene af dem, som var mishandlet af Pedrillo, befandt sig. Selv doktoren blev forskrækket, da man viste dem saarene. Og dog var de siden den foregaaende aften rensede fra al den urenhed, som havde lagt sig i dem.

„Hvilke skrækelige lidelser maa ikke de stakkels mennesker have døiet!“ udbrod han og forbandt derpaa saa omhyggelig som mulig den stakkels neger, hvorpaa de vandrede videre. Den foregaaende aften's indtryk blev paany levende i Rodrigo's sjæl, og først da han havde seet alle de uhyggelige ordentlig forbundne, kunde han noget roligere begive sig hjem til sit hus.

Han blev her modtagen af Donna Rosa og pater Ambrosio, som med stor spænding havde ventet paa hans tilbagekomst. Da de nemlig havde faaet vide, at han saa tidlig var gaaet ud sammen med Paddy og doktoren, spurgte de ud husets tjener og havde faaet rede paa hele den gyfelige historie fra den foregaaende aften.

Idet han nu traadte ind, stormede de begge løs paa ham for at faa ham til nysgættigt at fortælle alt. Han gjorde dette og meddelte derpaa, at han tænkte paa at sælge Pedrillo til Albeiro, en af de andre plantageeiere paa halvøen. Stille hørte Donna Rosa paa hans beretning, medens medliden-

hedstaarer strømmede ned ad hendes kinder; og Ambrosio, der trods alt dette endnu ikke kunde slippe den fortjærlighed, som han havde faaet for mulatten, sad med øinene sænkede mod jorden uden at sige et ord. Til sidst ytrede han: „Don Rodrigo, vær ikke altfor rast i Deres beslutning. Jeg har endnu ikke opgivet haabet om dette menneskes forbedring; især naar straffen har rammet ham saa haardt, som den nu har. Lad mig faa lov til at gaa til ham og søge at indvirke paa hans sjæl. Jeg haaber, at mit ord vil kunne bære frugt. Det er vanskeligt uden haarde tugtemidler at komme nogen vei med disse dovne negre; dette er noget, De ved. De kjender saa godt til, hvorledes jeg er en hader af alle umenneskeligheder; derfor kan jeg tale frit til Dem. Men ved at sælge ham til Albeiro vil De støde ham blot endnu fikrere og dybere i fordærvelsen. Her kan De dog ialfald have et aabent øie med ham og passe paa, at han ikke paany gjør tilbagefald.“

(Fortsættes.)

O, hvor De maa elske ham!

Hn italiensk artist (kunstmaler) malede til samme tid skiftevis paa to billeder; det ene forestillede Kristi korsfæstelse, det andet en spansk danserinde. Hans model for denne sidste var en klæret italiensk zigeunerpige, som kom til ham hver morgen. En morgen, da hun indfandt sig paa den bestemte tid, fandt hun artisten ivrig arbejdende paa det første billede. Hun sneg sig lydløst frem, stillede sig bagved ham og saa paa billedet med forundring og forbauselse. Endelig brød hun tausgheden med det ivrige spørgsmål: „Hvem er det, som hænger der, signor?“

Maleren, som ikke havde merket hende, vendte sig forbauset om og sagde: „Er du der, Gitana?“

Hun gjentog sit spørgsmål, og maleren

gjorde hende helt forvirret med det gjen-
spørgsmaal, om hun aldrig havde hørt om
Jesús, som døde for menneskene, og tilføiede:
„Ja, han døde for mig.“

„Hvad!“ udrød den forbausede pige, „er
det en, som er død for Dem? O, hvor De
maa elske ham, signor!“

Artisten, som ikke vidste, hvad han skulde
svare, afbrød hende ved at sige: „Kom nu,
Gitana, nu maa du sidde model for mig.“

Zigeunerpigen satte sig mekanisk. Hen-
des sind var optaget af denne sælsomme nye
historie, og medens hun sad, kunde hun ikke
afholde sig fra at vende øinene til det un-
derfulde billede, medens hun atter og atter
gentog de samme ord: „Hvor De maa elske
ham, signor?“

Billedet, som forestillede den spanske dan-
serinde, var snart færdigt, og zigeunerpigen
kom ikke mere til artistsens atelier; men hen-
des ord kom bestandig igjen i hans tanker;
han syntes idelig at høre det for sine øren:
„O, hvor De maa elske ham, signor!“

Elkede han ham, som var død i hans
sted? Al, nei, det var for ham kun en skøn
beretning! Jesu Kristi forsoningsdød var
aldrig bleven en virkelighed for ham. Den
kærlighed, som han stræbte at asmale i dette
lidende ansigt, var aldrig trængt ind i hans
eget hjerte, det var aldrig smeltet af kjær-
lighed og taknemmelighed.

Men den fattige zigeunerpigens ord havde
gjort sin gjerning. Artistsens hjerte opfyldtes
af en brændende længsel efter at kjende denne
menneskenes frelser som sin egen frelser, og
i sin sjæls angst opsogte han en af valden-
fernes prædikanter, som skulde kunne sige
ham, hvorledes han skulde finde ham. Og
paa et missionsmøde kort efter fandt denne
store maler Jesus Kristus og blev funden
af ham, og nu fyldtes hans hjerte af kjær-
lighed til ham, som var død i hans sted.

Han gik hjem til sit atelier og ødelagde
billedet; han søgte, at det ikke svarede til sit
høie formaal.

Derpaa begyndte han paa et andet bil-
lede, og nu var hans hjerte med. En høi-
ere og mere guddommelig kærlighed frem-
straalede af den lidende frelseres ansigt. En
dybere følelse aabenbarede sig i alle dets
træk; den var et udtryk af hans egen kjær-
lighed.

Da billedet var færdigt, blev det udstillet
i en billedsamling og tiltrak sig stærer af
beundrere.

En dag gik maleren selv derhen, un-
drende paa, om han selv nu skulde finde
det lige saa tilfredsstillende, som alle andre
syntes at finde det. Da han stod foran
billedet, rørte nogen sagte ved hans arm,
og da han vendte sig, saa han sin gamle
veninde, zigeunerpigen.

„Er du her, Gitana?“ spurgte han.

„Ja“, sagde hun, „jeg hørte saa meget
om dette forunderlige billede, at jeg maatte
hid og se det. Han døde for Dem, signor;
døde han ogsaa for mig stakkels zigeuner-
pige?“

Nu kunde han fortælle hende hele den
hellige beretning, og hvorledes den havde
givet hans hjerte liv og fred. „Ja, Gitana“,
sagde han, idet han pegede paa billedet, „han
døde ogsaa for dig. Jeg elsker ham nu;
vil du ogsaa elske ham?“

Med taarer i øinene spurgte hun un-
drende: „Døde han virkelig for mig stakkels
zigeunerpige? O, da vil jeg ogsaa elske ham.“

Nar gik hen; men en dag blev maleren
kaldet til en yng kvinde; det var en zigeuner-
høvding's hustru, som laa paa sit dødsleie.
Det var hans tidligere bekjendte, som han
ikke havde seet siden hin dag i billedgalleriet.
Hun fæstede sit blik paa ham og sagde med
mat stemme: „Jeg elsker ham; han døde for
mig.“ Det blev hendes sidste ord; kort efter
gik hendes sjæl hen at stue ham, som hun
elkede.

Unge ven, elsker du ham, som døde for
dig?

Ederfuglen.

(Med billede.)

Ede norske almanaker staar der hvert aar en fortegnelse over fredningstiden for forskellige fugle og andre dyr, som det offentlige har fundet ved lov at maatte værne om paa grund af deres nytte. Samtidig med, at man har sat præmie for at dræbe en del rovdyr og rovfugle, er der altsaa sat straf for at dræbe enkelte andre dyr. Saa er tilfældet en del af aaret med rypen og aarfuglene; men til disse begunstige skabninger hører ogsaa ederfuglen, som man f. eks. i Tromsø stift endog hele aaret igjennem ikke har lov til at skyde.

Det er ikke paa grund af sit kjød, at ederfuglen er kommen til saadan hæder og værdighed, skjønt dette ialfald paa Grønland er en yndet spise; heller ikke er det paa grund af dens eg, skjønt disse heller ikke skal være daarlige, om end ikke saa gode som hønseeg. Men grunden dertil er dens nydelige dun, som har gjort denne fugl verdensberømt.

Ederfuglen er en søfugl og har sit hjem i Norden; ved Norges og Islands, ved Grønlands og Færøernes kyster kan den findes i store mængder. Af størrelse er den ikke fuldt dobbelt saa stor som en and; den er stink til at svømme og en stink dykker; den kunst kan den fra den første dag af sit liv. Dens flugt er derimod ikke saa let, og end mindre bekvem føler den sig, naar den skal bevæge sig paa land; da vralter den tungt afsted. Derfor er det ogsaa ved havet, den har sit bo, og søen skummer og bruser omkring de øer og skjær, hvor den har sine rugepladse.

Husk paa dette, gutter!

Gatten eller luen rask og ordentlig af, naar I hilser!

Ret i ryggen og se op!

Gaa ikke og dra' eder bortigjennem gaden eller veien! Saadant passer ikke for raske og frække gutter.

Hænderne af lommen, enten I er ude eller inde, enten I sidder eller staar!

Oplosning paa gaadespørgsmaal i nr. 19.

1. Otto. 2. Bernt. 3. Thea — The.

Billedgaade.

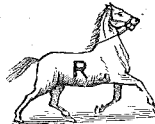
1 2 3 4 5

G

eb

R

eh

el.

